

NEWSLETTER

institut
VÁCLAVA
KLAUSE

V. Klaus: Jde někomu ještě o tuto zemi?

J. Weigl: Proč Donald Trump nemá Evropu rád

I. Strejček: ... jen taková maličkost: Česká republika

V. Klaus: Je italská kuchyně opravdu nejlepší?

J. Weigl: Evropská „perestrojka“ se nemůže podařit

I. Strejček: Americkému fotbalu nerozumím, ale...

V. Klaus: Čajkovskij a Chopin, ale i Zelenskyj

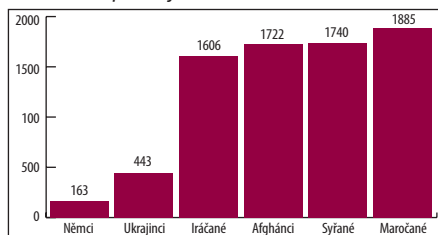
J. Weigl: Cena za amatérismus

R. Kotzian: Kdo otvírá dveře hybridním hrozbám

ÚNOROVÝ GRAF IVK

Zločinnost v Německu

Násilná kriminalita Němců a cizinců:
Kolik podezřelých z trestné činnosti připadá na 100 tisíc obyvatel dané skupiny, přičemž se nepočítají děti mladší osmi let.

Míra násilné kriminality mezi Sýřany, Afghánci a Maročany žijícími v Německu je přibližně desetkrát vyšší než mezi německými občany.

Zdroj: Německý spolkový kriminální úřad (BKA), Statistika 2025

Institut Václava Klause o.p.s.

Šárecká 15/29
160 00 Praha 6

e-mail: office@institutvk.cz
www.institutvk.cz

IVK – Newsletter

Institutu Václava Klause
Registrace MK ČR E 11024

Periodicita: měsíčník

Datum vydání: 24. 2. 2026

Jde někomu ještě o tuto zemi?

Václav Klaus

Když slyší člověk křik Milionu chviliek, křik lidí, kterým touto formou nemůže jít o podporu – údajně vydíráním ohroženého – prezidenta, ale jen a jediné o rozbití nedávno vzniklé vlády, která zásadní věci ještě nestačila udělat, smutně si uvědomuje, že u nás už téměř nikomu nejde o naši zemi. Ta je stále více rozbitá. Tím hrozí, že díky absenci elementární svornosti a díky nepozornosti mnohých naše země skutečně rozbita bude. Je bohužel rozbita současně zevnitř i zvenku.

Zvenku Evropskou unií, která se chce zbavit svého hlavního protivníka, kterým je na prvním místě národní stát, a která se jen raduje ze snah exministra Beka a celého brněnského mocenského centra (nebo spíše o skutečnou moc teprve usilujícího centra?) uspořádat v Brně sraz Sudetoněmeckého landsmanšaftu a tím zásadně narušit český stát.

Zevnitř je naše země dnes a denně rozvracena těmi, kteří prohráli v říjnových parlamentních volbách.

Zevnitř je naše země dnes a denně rozvracena těmi, kteří prohráli v říjnových parlamentních volbách a kteří – při přesvědčenosti o své mimořádnosti a vyvolenosti – nemohou přežít, že zůstali v opozici. Chování Rakušana, Hříba, „nového Havla“ v TOP 09 a dalších je esencí nezodpovědnosti. Mírně posunutá ODS (bez Fialy v čele) se jen škodolibě usmívá a stojí mírně stranou. Přece jenom bývala autentickou politickou stranou a popírat principy demokracie jí stále ještě vadí.

Má to samozřejmě svou nezanedbatelnou ekonomickou dimenzi, která se opět dostala – jako už tolikrát v minulosti – zcela na okraj veřejného zájmu. Nikoli však na okraj privátního zájmu milionů našich spoluobčanů, protože o jejich životy jde. Ani dnešní vládní trojkoalice nemá ve vládě ekonomy. Není proto ochotna bránit se dalšímu zadlužování země. Naopak. Intenzivně hledá další a další příležitosti, jak něco „profinancovat“ – i když to nemůže dělat jinak než na dluh.

Lidské potřeby (a chutě) jsou ve své podstatě nekonečné, a když chybí „rozpočtové omezení“, jsou lobbismem prosazené chybějící miliardy na to či ono jen a jediné ostentativním zapomenutím na základní ekonomické principy. U nás je důsledně prosazoval jen Alois Rašín a první vlády 90. let. Stalo se normální říkat, co všechno nutně „potřebujeme“. To je antieconomický způsob myšlení. Snažil jsem se celá desetiletí zdůrazňovat rozdíl mezi potřebou a koupěschopnou poptávkou. Vidím, že marně.

V tomto smyslu se oproti vládě neekonomů Fialy, Rakušana, Hříba (a Bartoše), Pekarové Adamové a Výborného, ač proběhly parlamentní volby, nic podstatného nezměnilo. Minulý týden jsem četl pěkný rozhovor nejvýznamnějšího německého ekonoma prof. Sinna (mého dlouholetého přítele), který podobně jako já říká – o Německu –, že se „se změnou vlády nic nezměnilo“.

Říká, že je to proto, že „zůstal zeleno-rudý dirigismus z Berlína a především z Brusele“. Zákazy vyrábět to či ono (v Německu

EDITORIAL

Základní myšlenka únorového Newsletteru je obsažena v titulku úvodníku Václava Klause: Jde někomu ještě o tuto zemi? Věrně vystihuje pocit nespočtu lidí u nás, ale stejně tak i v dalších zemích Západu. V mnoha variacích je diskutována a rozvíjena snad na všech úrovních západní společnosti: Komu jde skutečně o naši zem? Proč se tolik politiků a médií, nemluvě o zpolitizovaných aktivistech, odcizilo přirozeným, niterným touhám většiny? Kdo dokáže vnášet do politiky hluboká přání většiny lidí, nikoli jen vypjaté ideologie nejhlasitější hrstky? Na pozadí těchto otázek (jakkoli přímo nevyslovených) se také odvíjejí další texty Jiřího Weigla, Ivo Strejčka i Roberta Kotziana.

Nad nimi se vznášejí ještě jiné podstatné otázky, jež vyplývají z těch předchozích: Proč po tak tragických zkušenostech s nesvobodnými, totalitními režimy v minulém století znovu zabředáme do další vyhrocené ideologie? Nedokážeme poznat dotírající nesvobodu, ani když na její znaky narážíme denně? Jsme snad

(Pokračování ze strany 1)

opravdu nepoučitelni? Budeme tak donuceni opakovat tragické zkušenosti minulých generací, jen zahalené do hávu jiných barev?

Negativní následky tažení progresivismu (a s ním spojených mnohých módních „nauk“) vidí každý, kdo sám sebe neoslepil, neohlušil. Nyní nám tedy zbývá konečně odpovědně přemýšlet, co s tím a jak z toho ven. Inspirací k takovému přemýšlení budiž texty ve druhém letošním Newsletteru.

Ladislav Henek

zejména jejich chloubu, auta se spalovacími motory), masivními subvencemi podporovaná výroba ekonomicky neudr-

žitelných „zelených“ produktů a úmyslné zdražování energie označuje Hans-Werner Sinn za „harakiri politiku“ Německa. U nás tato trojkombinace není o nic lepší. Bohužel není explicitně diskutována.

„Dnes už největší byrokratizace ekonomicky nepřichází z Berlína, ale z Bruselu.“

Prof. Sinn vydal v roce 2003 bestseller (ale vážnou ekonomickou knihu) s názvem „Dá se ještě Německo zachránit?“. Po 23 letech říká „jsem dnes ještě významně pesimističtější než v roce 2003“. Dodává, že „dnes už největší byrokratizace ekonomicky nepřichází z Berlína, ale z Bruselu“.

Vyslovuje u nás ještě vůbec někdo, nějaký respektovaný ekonom, věty tohoto typu? Nebo jenom zanikají v křiku Milionu chviliek a 24 hodin denně trvajících vysílání České televize, které se tak líbí našemu dnešnímu prezidentovi? Mám strach, že odlišný postoj chybí, protože už jsou mnozí naši ekonomové trochu unaveni, otráveni z trvalé nepozornosti k jejich opakovanému varování a někteří veřejnými atakami „zašlapání do země“.

Demonstrace Milionu chviliek je pro některé účastníky vědomou, pro jiné možná nevědomou výzvou k destrukci naší země. Prezident by to měl vědět nebo by mu to mělo být jeho přáteli po boku vysvětleno. My ostatní musíme být na pozoru ještě více než kdykoli jindy v období po 17. listopadu 1989.

MF Dnes, 3. 2. 2026

Proč Donald Trump nemá Evropu rád

Jiří Weigl
výkonný ředitel IVK

Tématem, které hýbe světovou, evropskou i naší politikou, je chování a záměry amerického prezidenta Trumpa. Především evropská politika doslova šílí, nemůže se vzpamatovat z toho, že Trumpovy USA náhle nepovažují EU a většinu evropských zemí za spojence, ale spíše za protivníky. Současný evropský establishment je rozhořčen ze ztráty neomezené americké podpory, z její kritiky evropských poměrů, z rozplývání bezpečnostních garancí USA. Trump je nám líčen jako zákeřný zrádce, megalomanský šílenec či dokonce Putinův agent a anti-amerikanismus se má stát vedle antirusismu dalším pochybným tmelem umělého sjednocování vystrašených Evropanů.

Pro pochopení současné situace se je však třeba vrátit trochu zpět do historie. Progresivistické evropské elity nenáviděly otevřeně Trumpa od samého počátku jeho politické kariéry. Byly a jsou pevně spojeny s levicovou politikou americké Demokratické strany, ve volbách Evropa vždy pevně stála na protitumpovské straně a podporovala snahu o Trumpovu kriminalizaci. Dobře známé výroky našeho prezidenta Pavla o Trumpovi jsou pouhou skromnou ilustrací dlouhodobého postoje evropských elit vůči dnešnímu americkému prezidentovi. On dobře ví, že ve skutečnosti nemá ve světě zavilejší odpůrce, kteří jsou ve stálém kontaktu s jeho domácími protivníky a kteří si přejí jeho zničení.

Navíc reprezentují to vše nejhorší, proti čemu Trump a jeho hnutí MAGA vystupují – katastrofální levičáckou progresivistickou politikou s jejím zeleným šílenstvím, masovou migrací rozkládající společnost a genderovými fantasmagoriemi. Ty v obamovské a bidenovské éře přivedly USA ke

ztrátě mocenských pozic a dnes v pojetí bruselské politiky zcela prokazatelně a měřitelně vedou v režii Macrona, Starmera, Merze a Leyenové Evropu k historickému úpadku, ztrátě pozic ve světě a společenské a politické krizi. Záchranu pro sebe vidí tyto elity pouze v zástupné válce s Ruskem, kterou by však za ně měl, pokud možno, vybojovat někdo jiný (Ukrajina, USA), což Trump odmítá. Proto je deptá, tlačí a děsí svými mnohdy přehnanými kroky a ambicemi. Nehodlá je chránit a nemá k tomu důvod.

Trump je americkou reakcí na poznání, že tato politika přivedla USA ke ztrátě mocenského postavení a je dále neudržitelná.

Největším podvodem při výkladu dnešní situace, který se nám snaží evropští politici a mainstreamová média vnutit, je pocit, že Macron, Starmer, Merz a Leyenová jsme my, že oni jsou ti naši správní reprezentanti, kteří bojují za naše zájmy proti zlému Trumpovi, že oni nás ochrání před Ruskem.

Ale to není pravda, oni jsou ti, kteří poměry v Evropě přivedli tam, kde dnes jsou, kteří nás denně zavalují nesmyslnými regula-

cemi, kteří zničili náš průmysl a ožebračují nás umělou zelenou drahotou. To oni ničí partnerství s USA, torpédují snahu o mír na Ukrajině a při tom nejsou schopni svým občanům nabídnout žádné východisko. Stále opakují své zelené a genderové nesmysly, stále se donekonečna zadlužují, stále nic nedělají proti masové migraci, stále se pokoušejí omezovat naši svobodu. Oni budou ti první, kteří se po skončení ukrajinské války budou snažit navázat znovu co nejširší vztahy s Ruskem bez ohledu na zájmy menších zemí. Kdo věří jejich halasným prohlášením a pokryteckým slibům, špatně dopadne. Ukrajinci to už vědí, a proto v garance „koalice ochotných“ nevěří.

Trump je americkou reakcí na poznání, že tato politika přivedla USA ke ztrátě mocenského postavení a je dále neudržitelná. Evropu tato změna čeká rovněž. Politická situace v Německu, Velké Británii a Francii tomu napovídá. Nepodléhejme proto protitumpovské hysterii, vztahy Ameriky a Evropy se mohou snadno zlepšit. Nejde o střet mezi USA a Evropou, jde o konflikt mezi Trumpem a zbankrotovanou mainstreamovou progresivistickou politikou a jejími představiteli.

9. 2. 2026

Předplatné IVK na rok 2026

institut
VÁCLAVA
KLAUSE

Předplatné IVK zahrnuje pravidelný newsletter, newslettery plus, sborníky a ostatní publikace, pozvánky na semináře.

Základní cena předplatného je 1000 Kč.

Studentské předplatné 500 Kč.

predplatne@institutvk.cz

... jen taková maličkost: Česká republika

Ivo Strejček

člen správní rady IVK

„Stojíme za prezidentem“ se jmenuje hbitě a profesionálně zorganizovaná petice, která se přelila na česká náměstí a k níž se snad prý již připojilo na tři čtvrtě milionu českých občanů. Proč tito lidé za svým prezidentem stojí, ale není příliš jasné. Je někým nebo něčím ohrožován tak, že potřebuje co nejrychleji podporu českých občanů? Nebo je nositelem významných myšlenek, idejí a vizí, je mravní autoritou, se kterou se ti, kteří „stojí za prezidentem“, chtějí identifikovat? Co prezident Pavel ztělesňuje tak oslnujícího, že někteří lidé přicházejí s jeho podobiznami (a vlajkami ukrajinskými, evropskými) a vládu urážejícími slogany na náměstí, aby jej podpořili?

Ničím takovým Petr Pavel není. Je jen postavou se spornou minulostí, jen stínem předcházejících tří prezidentů naší země, která z pozice hlavy státu namísto pokusů o zklidňování využila příležitosti a postavila se do čela těch, kteří před pár měsíci prohráli svobodné tajné parlamentní volby a se svojí porážkou se neumějí vyrovnat. Není tak složité pochopit, že Petr Pavel „aktivizuje“ poražené, protože v oněch volbách byl poražen i on a především jeho „hradní“ zákulisí.

Není tak složité pochopit, že Petr Pavel „aktivizuje“ poražené.

Bylo by směšné věřit organizátorům oněch „milionů chviliek pro demokracii“, kteří jsou ztělesněním všeho, jen ne demokracie, že „svolávat lidi na náměstí je vyjádřením jejich odporu proti vládě oligarchů, extremistů a hulvátů“. Koho mají na mysli? Ukazují svými urážkami na lidi, kteří před pár měsíci volili jinak než „chvilkaři“? To je pro ně

demokracie? Chtějí tím říci, že ona „svoloč“ (výraz na úrovni „bitcoinové ministryně“) nemá právo ve volbách vyjádřit svůj názor? Že takový názor nemá cenu? To je demokracie jejich stříhu? A proč tomu velí prezident Pavel?

Kdo tady ohrožuje demokracii?

Vláda vzešla ze svobodných voleb se v naší zemi pokouší vládnout sotva několik týdnů. Je ještě příliš brzy nazývat ji vládou extremistů a hulvátů. Ještě toho za ní moc vidět není. Trpělivosti se ovšem těm, kteří volby prohráli, nedostává, ač smysl jejich snažení mi uniká. Čeho chtějí dosáhnout, pokud jejich krátkodechým cílem není pouze vykřičet svoji zlobu proti Babišovi, Turkovi a Macinkovi? Myslí si, že vláda, sotva pár týdnů v úřadech, podlehne tlaku ulice? Jak velká ta „jejich“ ulice vůbec je? A kdo ji v tom či onom městě či obci reprezentuje? S jakými cíli? Nebo si ona „náměstí“ myslí, že toto je způsob, jak si vymoci volby nové? A skutečně tyhle představy sdílí Petr Pavel, který se vědomě stal tvář protestů? Takovou demokracii bychom si měli přát?

Qui bono, ptám se opakovaně. Tedy komu to všechno slouží?

Vyvolávání společenského a politického neklidu slouží samozřejmě poraženým ve volbách – dnešní opozici. Za ty měsíce se neuměla se svojí porážkou vyrovnat. Zdecimovaná, zbídačená, neschopná a trapná nenabídla svým voličům žádnou uspokojivou sebereflexi. Neodvážila se poctivě a objektivně analyzovat příčiny své porážky. Není schopná pochopit, že program „Anti-babiš“ nefungoval, je zoufalá z faktu, že většina českých voličů si nenechala na nos navěšet bulíky, že teď „jde o všechno: Zapad, nebo Putin“. A tak v tom opozice pokračuje. Neklid na náměstí jim v jejich „boji“ s vládou vyhovuje. Jiný program nemají.

Situace zatím vyhovuje i prezidentu Pavlovi. Stal se skrze spřátelené „chvilkaře“ mluvčím těch, kteří stojí proti dnešní vládě. Takové vítězství však může být vítězstvím Pyrrhovým. I Pavel bude chtít obhajovat

prezidentský mandát ve většinových volbách za dva roky. Aby se mu dnes objevená náklonnost k těm „lepšími“ v naší společnosti nakonec nevymstila!

„Náměstí“ a „ulice“ vyhovují těm, kteří prostřednictvím transparentů, plakátů a srdceryvných vystoupení tuší, že dnešní vláda myslí vážně nerohazovat peníze na nesmyslné válečné výdaje (čímž se dotýká zájmů některých byznysů) a že zřejmě myslí vážně i změnu financování veřejnoprávních médií (i proto na pódiiích na demonstracích stojí „umělci“, kteří z obrazovek či od mikrofonů České televize a Českého rozhlasu téměř „neslezou“). Zájmy jsou zájmy.

Situace zatím vyhovuje i prezidentu Pavlovi.

Ponechme pro dnešek stranou úvahy nad tím, jak neobratně šla dnešní vláda Andreje Babiše (nebo alespoň někteří její členové) tomuto vývoji naproti. Jednu úvahu však říci chci. Kdyby si od začátku premiér Babiš počínal v jednáních s prezidentem Pavlem rozhodněji a neoblomněji, kdyby se v jistém okamžiku nebál vstoupit do „střetu“ s hlavou státu, možná by si byl Pavel počínal tak, jak si počínali všichni jeho předchůdci v úřadu českého prezidenta, vládu by (třeba i s jasně a veřejně formulovanými výhradami) jmeňoval – a dnes by byl v této zemi klid.

To by ovšem Petr Pavel a lidé kolem něho museli mít na mysli dobro naší země, ne svoje zájmy.

A tak proběhla demonstrace na Staroměstském náměstí pod záštitou Petra Pavla na podporu Ukrajiny, v polovině března nás čeká jeho vystoupení v Poslanecké sněmovně (copak tam asi pár dnů před „milionem“ na Letné chce říci?), no a pak ona „Letná“...

Pro koho (či co) to všechno dobré vůbec není, je jen taková maličkost: Česká republika.

17. 2. 2026

Je italská kuchyně opravdu nejlepší?

Václav Klaus

Nikdy jsem se neodvážil psát o jídle. Když o tom zasvěceně píšou někteří angličtí lordi, vždy jsem to považoval za aristokratickou „zvláštnostku“, resp. myslel jsem si, že už nevědí, co by bohublíbějšího dělali. Používám příliš zdobně slovo zvláštnostka, abych nepoužil nějaké slovo příliš nezdvořilé.

Často bývám ke svým glosám inspirován švýcarským týdeníkem Die Weltwoche. Minule jsem psal o ukrajinské klavíristce a je-

Farrell má na italskou kuchyni originální názor. Začíná tím, že v Itálii nemá smysl otevřít jídelní lístek, protože jsou všechny stejné.

jíj nesouhlasu se Zelenského vládnutím. Teď jsem četl článek (v čísle 3/2026) Angličana Nicolase Farrella s názvem „Italské jídlo: bohužel nudné“. Velmi netradiční názor.

Navíc ze země, o které si mnozí myslíme, že má na vyspělé úrovni „table manners“, nikoli národní kuchyni. Na Wikipedii je několik Nicolasů Farrellů, ale zdá se, že to bude britský novinář, který před lety vydal velmi kontroverzní knihu „Mussolini: A New Life“, která byla přeložena do mnoha jazyků.

Farrell žije už více než 30 let v Itálii. Je to – jak píše – jeho „Wahlheimat“, země jeho volby. Přesto je velmi kritický. K tomuto článku ho vyprovokovalo, že UNESCO, tato zcela zbytečná organizace OSN, ze které Trump už vystoupil, v prosinci vyhlásila, že je „italská kuchyně součástí nemateriálního

dědictví světa“. Jako např. naše jízda králů nebo vorařství (!). Žádná jiná kuchyně na světě tento titul nedostala. (Mimochodem, dnes mne zaujalo, že takto už v roce 1993 vyznamenaná malebná slovenská vesnice Vlkolínec žádá, aby jí bylo toto vyznamenání odebráno – valí se tam statisíce turistů a památkáři všechno zakazují, což si obyvatelé této obce nepřejí.)

Farrell má na italskou kuchyni originální názor. Začíná tím, že v Itálii nemá smysl otevřít jídelní lístek, protože jsou všechny stejné. Mezinadpis článku je „Fantasielose Secondi“ (hlavní chody bez fantazie), což považuji za docela trefné. I když je Itálie ze všech stran obklopena mořem, píše, že s výjimkou mořského řasa a mušlí jsou všechny další plody moře „tief gefroren“ (hluboce zmrazené, nebo jak se to správně překládá). A téměř všechny plody moře jsou importovány.

Kritika je inspirativní, ale asi moc přísná. Není však o italské kuchyni jako takové, ale spíše o italských restauracích.

„Primi“ prý chutnají dobře, ale pak už následuje buď jen grilovaný kus masa, nebo zmrazené kalamari nebo krabi. Zelenina je buď „k smrti uvařená“, nebo úplně vysušená. (Autor dokonce tvrdí, že to vede

k tomu, že je v Itálii tak rozšířená zácpa.) Dezerty jsou prý příliš sladké a jsou dělány jen „pro oči“. Ale zmrzlina je skvělá, stejně jako káva a víno. Autor tohoto kritického článku připouští, že tím vším není vinna sama kuchyně, ale „lakomí“ majitelé restaurací, kteří nemají fantazii a volí nejsnazší cestu.

Říci toto všechno je téměř svatokrádež, ale něco na tom je. Také mne by nikdy nenapadlo otevřít si v italské restauraci jídelní lístek. Také nepotřebuji italské dezerty. Navíc – jako někdo, kdo nemiluje steaky – volím italskou kuchyni často právě kvůli tomu. Jako chudý student jsem v roce 1966 studoval v Neapoli a půl roku jsem tam jedl jenom špagetoviny nebo pizzu. Ještěže bylo víno levnější než pivo. Autor si myslí, že Italové věří, že je jejich kuchyně nejlepší na světě, a proto v Itálii vlastně ani nejsou zahraniční restaurace. I na tomto postřehu něco je.

Tato kritika je inspirativní, ale asi moc přísná. Není však o italské kuchyni jako takové, ale spíše o italských restauracích. V roce 1966 se mi zdály úžasné, i teď na předměstích Milána a Neapole takové restaurace jsou, ale autor píše o turistických centrech měst. Netroufám si suverénně hodnotit restaurace v Itálii, ale zdá se mi, že to o pražských italských restauracích většinou platí. Přesto tam často chodím, protože nechci těžká česká jídla ani americké steaky. Asi

i v těchto restauracích bohužel platí zásada „úspory za každou cenu“.

Před očima mám malé krásné přímořské italské restaurace i tamní bohaté a pestré trhy plné nezmražených ryb.

Ale teď obrátím list. Před očima mám malé krásné přímořské italské restaurace i tamní bohaté a pestré trhy plné nezmražených ryb. O tom Farrell nepíše. Nepíše ani o lepších italských restauracích. Včera jsem byl na italské večeři. Hotelový řetězec Czech Inn Hotels má jako svou ikonu slavného italského michelinského kuchaře Angela Sabatelliho z Bari a opakovaně dělá v Praze i Brně „jeho“ večeře pro VIP hosty. Zažil jsem to už několikrát. Pětichodová večeře byla úžasná, i ono jedno ze dvou secondi – „hřbet z mléčného telete, chřest, černý česnek a lanýžová holandská omáčka“ – bylo zcela mimořádné. A k tomu Brunello di Montalcino 2019 – jako ke každému z pěti chodů bylo servírováno jiné víno. Jídelní lístek si nechám. Ale Sabatelli je slavný michelinský kuchař. Možná to Farrell trochu přehnal.

Píši o jídle, i když nejsem anglický lord. Je to troufalé.

9. 2. 2026

Evropská „perestrojka“ se nemůže podařit

Jiří Weigl
výkonný ředitel IVK

Smutné vysvědčení minulému režimu vystavil v roce 1990 ve svém novoročním projevu nově zvolený prezident Václav Havel, když konstatoval, že „naše země nevzkvétá“. Je tristní, že po 36 letech slyšíme podobné hodnocení o Evropské unii, jejímiž jsme již 22 let členy, a to přímo od jejich nejvyšších představitelů, kteří se ve čtvrtek sešli na neformální Evropské radě v Belgii.

Po letech oslavné propagandy, velkohubých slibů věčné prosperity, umlčování kritiky a nafoukaných mesiášských ambic dohnala Evropskou unii realita.

Po letech oslavné propagandy, velkohubých slibů věčné prosperity, umlčování kritiky a nafoukaných mesiášských ambic dohnala Evropskou unii realita. EU neprosperuje, EU zaostává, EU ztrácí v konkurenci se světem a pokračování v dosavadním směru je neudržitelné. Svět se nám

vzdaluje stejně jako kdysi tábora „reálného socialismu“ na konci 80. let. Socialistická utopie nefunguje v zeleném hávu, stejně jako vedla k úpadku a stagnaci v originálním rudém kabátě. Byrokratická centralizace a regulace k prosperitě nikdy nemůže vést, euro problémy neřeší, ale prohlubuje. Král je zkrátka nahý a už se o tom může i mluvit.

To je ale málo. Na stole leží otázka, co dělat. Hrozí, že nespokojení voliči vystaví vládnoucí elitě stopku a EU v dnešní podobě nebude schopna v nové situaci přežít. Pod dosavadními vládci Evropy se houpou židle. Ti, kteří Evropu do dnešní situace pomáhali dostat, dnes na belgickém zámku horečně jednali o tom, jak ztracenou konkurenceschopnost obnovit.

Náš technokratický premiér Babiš jako zkušební politik přistoupil k problému racionálně a navrhuje primárně reformovat absurdní systém emisních povolenek ETS1 a dále odložit, či pokud možno vůbec nezavádět povolenky ETS2, které mají zatížit bydlení a dopravu. Mechanismus emisních povolenek je skutečně zločinný nástroj umělého zdražení energetických vstupů v sociálně inženýrském socialistickém experimentu převýchovy obyvatelstva a voluntaristické restrukturalizace ekonomiky podle subjek-

tivních priorit zelených ideologů v jejich utopické snaze manipulovat globálním klimatem.

Mechanismus emisních povolenek je skutečně zločinný nástroj umělého zdražení energetických vstupů.

Jde svou podstatou o jakousi kvaziekologickou spotřební daň, avšak protože daňová problematika není v kompetenci EU, získaly povolenky podobu finančního nástroje, tj. aktiva, které je předmětem obchodů a spekulací na kapitálových trzích. Již více než dekádu jsou povolenky součástí bilancí finančních institucí celého světa, jejich cena nemá nic společného ani s ekologií, ani s potřebami zemí, jejichž subjektům zvyšují náklady. Jejich dopad na evropskou ekonomiku je likvidační, ovšem pro Brusel představují významný zdroj, který má k dispozici, a proto se ho nechce vzdát.

Navíc nikdo netuší, jak se povolenek zbavit. Jejich zrušení by vyvolalo potřebu kompenzovat znehodnocení tohoto aktiva finančním institucím a spekulantům, na což nikdo nemá peníze. Velmi problematické je i zastropování jejich ceny. Proto s Babišovou iniciativou sice všichni teoreticky souhlasí, ale prakticky se do její realizace nikdo nehrne. ▶

A tak z výstupu poslední Evropské rady o zvýšení konkurenceschopnosti vyplynul očekávaný směr, jímž se má předstírané řešení varovné situace ubírat – naši záchranou se má stát dotvoření a prohloubení jednotného evropského trhu ve všech oblastech. Ten má dnes k dokonalosti daleko a v některých oblastech téměř neexistuje.

To je známý fakt, evropští politici Ameriku skutečně neobjevili. Je nepochybně pravdou, že velký hladce fungující společný trh dává ekonomickým subjektům mnohem více příležitostí než 27 dílčích trhů oddělených mnoha přetrvávajícími bariérami a úzkými hrdly. Domnívám se však, že vytyčení tohoto cíle jako hlavního směru zvyšování konkurenceschopnosti je záměrný úrok stranou od podstaty problému.

Pád evropské konkurenceschopnosti není výsledkem nedostatečné velikosti a hloubky trhu, má systémové příčiny.

Zprvė neplatí teze, že „big is beautiful“, tj. že samotná velikost trhu je zárukou prosperity a konkurenceschopnosti. Největší ekonomiky s největšími trhy nejsou a nikdy nebyly na čele ekonomické efektivnosti, inovací a od nich odvozené prosperity. Za sloganem o vytvoření jednoho plně roz-

vinutého evropského trhu se skrývá stará snaha bruselského centra o další centralizační moci na úkor členských států, stará snaha národní státy maximálně oslabit a eliminovat a vytvořit umělý centralizovaný superstát, který jediný bude schopen vytvořit a řídit jednotný trh ve všech oblastech napříč Evropou. To vůbec neznamená, že v řadě oblastí by další integrace neměla pozitivní efekt na hospodářské procesy, ale je zcela zjevné, že koncentrace na tento cíl by znamenala, že by evropská konkurenceschopnost měla být zbrání v rukou zdiskreditovaného a nikomu neodpovědného bruselského centra v dávném zápasu o moc se členskými státy EU.

Na základě dosavadních zkušeností si proto můžeme říci, že na této frontě se v dohledné budoucnosti nic podstatného nestane. Politická atmosféra v členských zemích dnes vůbec není nakloněna představě dalšího předávání moci do Bruselu a důvěra ve fungování evropského trhu v režii dnešních evropských vůdců je nevelká. Stačí uvést příklad našich zkušeností s vytvářením evropského energetického trhu, na který lacino vyrobenou elektřinu dodáváme a draho si ji z něho kupujeme a likvidujeme tak vlastní konkurenceschopnost. Nebo představy francouzského prezidenta Macrona o povinné preferenci evropských výrobců, které by ve svých důsledcích vedly k situaci, že jedinou

možností pro budování jaderné energetiky by byla pro nás nekonkurenceschopná francouzská EDF, zatímco představa francouzské policie kupující české škodovky je a vždy bude pouze z říše snů.

Skutečnou příčinou je centralizační socialistický regulační a dotační charakter evropské integrace.

Pád evropské konkurenceschopnosti není výsledkem nedostatečné velikosti a hloubky trhu, má systémové příčiny, ale o nich se ani na summitech, ani ve slavné Draghiho zprávě nehovoří. Skutečnou příčinou je centralizační socialistický regulační a dotační charakter evropské integrace dovedený do extrému progresivistickou zelenou politikou. Ten, nikoliv přetrvávající bariéry na jednotlivých trzích v rámci EU, je příčinou zaostávání. A žádná „perestrojka“ tomu nepomůže, stejně jako nezachránila zbankrotovaný sovětský systém.

Premiér Babiš ve své iniciativě trefil jeden z konkrétních projevů tohoto nefunkčního ekonomického systému. Ale je třeba jít mnohem dál a zbavit se všech Green Dealů, ESG, dotačních mechanismů a všudypřítomných regulací. Bez nich velký evropský trh sám o sobě s produktivitou a s konkurenceschopností nedokáže nic podstatného.

16. 2. 2026

Americkému fotbalu nerozumím, ale...

Ivo Strejček
člen správní rady IVK

Při různých návštěvách Spojených států jsem byl několikrát nucen prožít (většinou proti své vůli a pouze ze slušnosti) i onen výhradně americký fenomén – americký fotbal. Ač jsem byl vždy doprovázen několika Američany, kteří se mi trpělivě snažili vysvětlit pravidla této hry (samozřejmě marně), ač jsem byl vždy svědkem jejich nekonečných emocí, které si s touto hrou spojili (a já to neuměl náležitě ocenit), přesto jsem pochopil, že americký fotbal je pro Američany čímsi mystickým, je pro ně mnohem víc než jen sportovním utkáním. Je pro ně součástí americké kultury. Je pro ně jedním ze zdrojů, od kterých odvozují svoji identitu.

Událostí roku se pak tradičně stává velké finále nazývané Super Bowl, které navštívit a zažít přímo na stadionu je snem každého Američana. A protože to se většinou nepodaří (ač návštěvy jsou gigantické), sto milionů dalších Američanů se v tu chvíli sejde a sededne u obrazovek svých televizorů, aby si finále užili spolu s rodinou a přáteli.

Finále amerického fotbalu je fenoménem, který Spojené státy alespoň jednou za rok skutečně zastaví a Američany na pár chvil sjednotí. My ze „zbytku světa“ to nemusíme chápat, ale pro Američany je Super Bowl zhmotněním jejich víry v Ameriku, je pro ně kulturním vrcholem roku, je nástrojem, kterým Američané vyjadřují úctu svým

Super Bowl je obrazem i definicí amerického patriotismu a hrdosti na Spojené státy americké.

hrdinům – americkým ozbrojeným silám, hasičům, policistům, záchranářům. Stadion přelétají letky amerických stíhaček, přítomno je čestné defilé vlajek členských států Unie, každý divák má svoji americkou vlajčku a jejím máváním vyjadřuje příslušnost ke své zemi. Super Bowl je obrazem i definicí amerického patriotismu a hrdosti na Spojené státy americké. Vrcholem úvodního ceremoniálu vždy byl zpěv americké národní hymny v podání některé z nezpochybnitelných amerických hvězd, které s sebou jako náboženský chorál zpívají i ony desetitisíce přítomných diváků. Je to sport vytvořený Američany a pro Američany.

Letošní Super Bowl se konal 8. února v kalifornské Santa Claře a doprovodný kul-

turní program v tak posvátném okamžiku pro všechny Američany ukázal, jak vážným společenským problémem dnešní Spojené státy čelí.

Už začátek programu musel být pro desetimiliony bílých Američanů sporný. Obstárala jej černošská zpěvačka Coco Jonesová zpěvem písně „Lift Every Voice and Sing“ považovanou od podivné doby Black Lives Matter za černošskou národní hymnu (Black National Anthem), což na sociálních sítích vyvolalo poprask, který by se dal shrnout do sjednocujícího názoru „umíte si představit, že by tam vystoupil někdo se zpěvem nějaké bělošské národní hymny“, či „to už nemáme americkou národní hymnu pro všechny Američany bez rozdílu, nebo už toho chceme přlíš“?

Poselství jeho vystoupení bylo bojovně protivládní, protitumpovské a podporující migraci.

Za nepřijatelný skandál však většina Američanů považovala vystoupení rappera Beda Bunnyho v hlavním přestávkovém kulturním programu. Bed Bunny je z Portorika, před nedávnem získal Cenu Grammy, aby při jejím převzetí provokoval protitumpov-

skými názory. Bed Bunny celé své vystoupení na Super Bowlu provedl ve španělštině a v kulisách portorických tanečníků a třtinové plantáže. Poselství jeho vystoupení bylo bojovně protivládní, protitrumpovské a podporující migraci. Tleskat mu snad mohli pouze političtí oponenti Donalda Trumpa v řadách demokratů (a to snad ani ne všichni) a část snobské smetánky, která, aby si nezadala, odporuje Trumpovu rozhodnému postupu proti nelegální imigraci. Zbytek Američanů se nevěřícně ptá, jak je možné, že „na Super Bowlu, svátku americké kultury, jsou povinni poslouchat jazyk, který není jejich, a sledovat symboly, které s americkou tradicí nemají nic společného“. Donald Trump to zhodnotil podobně: „Naprostě příšerné, facka do tváře Ameriky, ... nic podobně zahanbuji-

cího se v dějinách amerického fotbalu ještě nestalo...“

Poselství jeho vystoupení bylo bojovně protivládní, protitrumpovské a podporující migraci.

O posedlosti Američanů jejich fotbalem, o exaltovanosti všeho, co s tímto sportem spojují, si můžeme myslet své (tak jako si jistě oni myslí své o lecčems u nás). Nicméně letošní Super Bowl Američanům předvedl, do jakého nebezpečí se Spojené státy nechaly progresivismem vtáhnout a jak těžká a bolestivá cesta je při návratu do „normální“ Ameriky ještě čeká. Vše zlé je k něčemu dobré, říká jedno moudré české

rčení. Možná že to, čeho byli Američané u svého zbožňovaného svátku letos svědky, je třeba pošťouchne k dalšímu a snad i důslednějšímu zjednání nápravy.

Exhibice progresivismu v Santa Claře si musíme všimnout i my. I Evropa je bezdějně infikována progresivistickými tématy, jakými jsou feminismus, genderismus, environmentalismus a multikulturalismus. Fenomény, které k nám, mimochodem, Američané „úspěšně“ před lety exportovali a které náš kontinent proměňují k horšímu a tvoří z něho strnulý nemocný svět.

Američané už se probudili a pro léčbu progresivismu si svým prezidentem zvolili Donalda Trumpa (i se vším problematickým, co tento politik ztělesňuje). Evropany to teprve čeká.

10. 2. 2026

Čajkovskij a Chopin, ale i Zelenskyj

Václav Klaus

Ve švýcarském týdeníku Die Weltwoche (3/2026) jsem si přečetl mimořádně zajímavý rozhovor s ukrajinskou klavírní virtuoskou Valentinou Lisitsou. Narodila se v Kyjevě ještě v Brežněvově éře v roce 1973, v počátku devadesátých let přesídlila do USA. Je světovou klavírní hvězdou.

V poslední době se stala veřejnou kritičkou Zelenského politiky.

Brzy v USA pochopila, že je v tomto světě těžké se prosadit. Jako jedna z prvních použila k prosazení své hudby internet. Teprve pak následovalo i koncertování ve slavných světových koncertních sáňích. V poslední době se stala veřejnou kritičkou Zelenského politiky. Poznamenalo ji to radikálním omezováním počtu koncertů, ale internet jí to nahradil. Říká velmi ostře, že „Zelenskyj a jeho okolí vědí, že s koncem

války přijde hodina zúctování“. Lidé se budou ptát, zda oběti stály za to. Dodává, že „teprve až se zvedne mlha, začne vážná politická debata“. Vysvětluje, že procitla až v roce 2013, kdy začala tzv. majdanská revoluce. Telefonovala si často s rodiči v Kyjevě a byla šokována obrovskou diskrepancí mezi tím, co o tom slyšela na Západě, a tím, co jí vyprávěli oni. Říká, že to pro ni bylo „otevřením očí“ a teprve to ji zradikalizovalo.

Obává se, že konec této války, kterou vidí jako „politickou občanskou válku ve společném kulturním prostoru“, je v nedohlednu. Říká, že války končí, buď když jedna strana rezolutně vyhraje, nebo když jsou obě strany tak vyčerpané, že už nemohou dál, a proto dospějí k dohodě. Myslí si, že v tomto případě zatím nenastává ani jedna z těchto variant. Proto volá po mírové dohodě. Připomíná staré ruské přísloví, že je „i špatný mír lepší než dobrá válka“. Pouze když na obou stranách nastane naprosté vyčerpání, začne být úsilí o mír dostatečně silné.

Na otázku „Protože Tolstoj, Čajkovskij a Kandinskij byli vždy centrální součástí evropské kultury, může se kulturní identita Evropy

i nadále rozvíjet bez Ruska?“ odpovídá rezolutně: „Nikoli. Není žádná evropská kultura bez ruské kultury, literatury, hudby a filozofie.“ Stejně vidí i opak: „Ruská kultura nemůže být bez Evropy.“

Lidé se budou ptát, zda oběti stály za to.

Odmítá, že bylo její dětství v Evropě tak černobílé, jak je to líčeno na Západě. „My jsme každý večer neseděli a neříkali si, že jsme ztracenci historie.“ I proto vidí svět širěji a otevřeněji.

Jsem přesvědčen, že musíme číst a zamýšlet se i nad takovými autory. Nevidí svět černobíle. Bez toho bychom byli strašně ochuzeni. Tuto jednu z největších klasických pianistek současnosti stojí za to číst. Ale nejde jen o tuto slavnou pianistku, která by byla slavná, i kdyby se nepustila do komentování politiky. Jde o záchranu evropské civilizace.

Kež bychom měli tak myšlenkově svobodný týdeník, jako je švýcarský Die Weltwoche.

5. 2. 2026

Cena za amatérismus

Jiří Weigl

výkonný ředitel IVK

Od vzniku našeho moderního státu v roce 1918 se vytvořila tradice, že v jeho čele stály ve funkci prezidenta republiky vrcholné politické figury, které prezidentskou funkcí završily svou dlouhou úspěšnou politickou kariéru – Masaryk a Beneš jako tvůrci státu, Havel, Klaus a Zeman jako zásadní osob-

nosti polistopadové politiky. Dokonce i komunističtí prezidenti byli většinou i generálními tajemníky strany, a tudíž za sebou měli dlouhou politickou dráhu a zkušenos-

Andrej Kiska a Zuzana Čaputová se stali příklady zoufalství této politiky.

ti, ať už je hodnotíme jakkoliv. Z toho důvodu si prezidentská funkce, bez ohledu na její skutečnou ústavní podobu, zachovala v národě výjimečnou pozici a nimbus, vycházející nepochybně z tradice „staříčkého mocnáře“ Františka Josefa I.

Změnu přineslo až zavedení přímé volby hlavy státu občany. Od té doby se stalo možným pro různé zákulisní byznysové a politické struktury obejít politické strany a předložit voličům jako kandidáty do nejvyšší ústavní funkce i zcela nezkušené produkty politického marketingu. Jejich hlavní devízou jsou na rozdíl od dlouhou politickou praxí prověřených tradičních uchazečů naopak absolutní názorová neurčitost a nečitelnost prezentovaná jako „nezašpiněnost“ politikou a marketingové přednosti – fyzický zjev a chytlavé bulvární charakteristiky. Důležité je přimět v kampa-

ni tyto „z klobouku“ tahané kandidáty příliš v předvolebních debatách nemluvit, nechat působit jejich neokoukanost a fyzický zjev a v přímé volbě je úspěch zaručen.

Důležité je přimět v kampani tyto „z klobouku“ tahané kandidáty příliš v předvolebních debatách nemluvit.

V našem bezprostředním okolí takovou zkušenost zažilo dvojnásobně sousední Slovensko – Andrej Kiska a Zuzana Čaputová se stali příklady zoufalství této politiky. Osoby bez předchozích zkušeností s praktickou politikou a řízením státu, s fungováním vlády, parlamentu a politických stran zahajující politickou kariéru přímo na samém vrcholu mocenské pyramidy se ve své nové prezidentské roli nutně ztráceli. Byli nejistí, bez vlastního názoru, závislí na kamarále poradců a různých zahraničních loutkovodičích, bez autority na politické scéně. Postupně i u veřejnosti nemohli dostat ani minimum nadějí, které ve volbách neseřízně vzbudili, a o její podporu přišli.

Namísto vedení a spojování společnosti se vlastní neschopností zapletli do politických šarvátek, které neočekávali a neuměli řešit, v zahraniční politice byli pouhými bezmocnými hlasateli cizích zájmů, které podporovaly jejich kandidaturu a zvolení, a viditelně ignorovali zájmy a potřeby vlastních spoluobčanů. Jejich příklad ukázal, že samotný prázdný politický marketing pro úspěšný výkon nejvyšší státní funkce nestačí. Oba jmenovaní slovenští prezidenti postupně dávali stále více najevo své rozčarování z politické reality a svou nepřipravenost a neochotu ve funkci pokračovat. Oba v ní také vydrželi pouze jedno funkční období.

Samotný prázdný politický marketing pro úspěšný výkon nejvyšší státní funkce nestačí.

My, zdá se, zažíváme podobný vývoj. Pohledný generál sázející na mužný zjev a image „bývalého komunistického hrdiny z NATO“, jemuž seděly lakonické promluvy v předvolebních kampaních, oslovil covidem otrěsené voliče napříč politickým spektrem a jako utajený faktický kandidát tehdejší vládní koalice porazil bývalého premiéra štěpíčího společnost.

Slovenský scénář probíhá jako přes kopírák. Beznázorový kandidát je schopen říkat cokoliv, co mu jeho okolí a zákulisí navrhne. Klidně hlásá zbavení své země práva veta v EU, přijetí eura a neomezenou podporu Ukrajiny, která je jeho hlavním tématem. Vzhledem ke své osobní minulosti se poněkud bizarně stylizuje do role nástupce a dědice Václava Havla a je

mu to jeho příznivci tolerováno, a dokonce přiznáváno. Prezidentování ho ale ve skutečnosti podobně jako jeho slovenské předobrazy příliš nebaví, stres a omezení při výkonu funkce si málokdo nepřipravený zvenci dokáže představit. Proto také dlouho nehovořil o své kandidatuře pro druhé funkční období.

Vše ale tak nějak Petru Pavlovi vycházelo v pro prezidenta poklidné éře vládnutí Filalovy koalice, jejímž byl faktickým kandidátem a podporovatelem. Vážná zkouška přišla až po volbách v roce 2025, kdy nastupuje zásadní úloha pro prezidenta republiky. Měl by přispět k tomu, aby pokud možno rychle vznikla vláda, která je schopná získat většinu v Poslanecké sněmovně.

Vážná zkouška přišla až po volbách v roce 2025, kdy nastupuje zásadní úloha pro prezidenta republiky.

Situace byla zcela jasná a přehledná – hnutí ANO drtivě vyhrálo a s Motoristy sobě a SPD dávalo dohromady pohodlnou většinu v parlamentu. Jiná varianta nebyla – strany poražené bývalé vládní koalice s vítězem voleb spolupracovat odmítly. Prezident přesto jednání protahoval a kladl si podmínky kolem řešení střetu zájmů budoucího premiéra a až po volbách vyfabrikovaného mediálního skandálu údajných výroků kandidáta Motoristů do vlády Filipa Turka. Nehezky se do těchto manévrů zapletl a ze snahy vyvolat krizi v nové koalici vytvořil obtížně řešitelnou krizi ústavní a sám se z vyhlášeného sjednotitele a spojovatele stal bizarním pěšákem v první linii boje opozice proti nové vládě.

Petr Pavel si však nepochopitelně nechal v ruce „černého Petra“ v podobě porušení ústavní zvyklosti.

Svými kroky prezident především ukázal, že mu v jednáních o vládě nešlo ani tak o obsah, ale hlavně pouze o vytváření dojmu silného politika. Hra na morální autoritu je v jeho případě lichá, ale mohla přece jenom mít nějaké přijatelné vyústění, kdyby se mu podařilo premiéra přesvědčit, aby Filipa Turka oficiálně nenavrhoval a nahradil ho jiným kandidátem Motoristů. Tím by problém přehodil na premiéra. Pokud však premiér ve své koalici jinou možnost než navrhnout tohoto kandidáta neměl, měl Turka prezident například s veřejně projevenou distancí jmenovat. Ústavní tradice by byla zachována a prezident by splnil svůj úkol umožnit vznik funkční vlády.

Petr Pavel si však nepochopitelně nechal v ruce „černého Petra“ v podobě porušení ústavní zvyklosti a neúplného složení vlády, což jej zatáhlo do nesmyslného konfliktu s nejmenší koaliční stranou, již svým postupem existenčně ohrožuje.

Namísto toho, aby problém, který svévolně vytvořil, nějak řešil, pustil se prezident s Motoristy do absurdní války na veřejnosti, kterou rozpoutal teatrální tiskovou konferencí. Na ní roztřeseným hlasem zveřejnil soukromé SMS svého alter ego poradce-neporadce Petra Koláře, tvrdil, že je vydírán, hystericky podal v té věci trestní oznámení a zaúkoloval tajné služby. Poté mlčky prchl do ciziny. Co by možná slušelo křehké blondýnce Zuzaně Čaputové, je v podání našeho údajného mužného hrdiny opravdu smutná fraška.

Celá tato absurdní komedie má být navíc spouštěčem zoufale fabrikované vlny veřejných demonstrací na podporu prezidenta, kterému kromě vlastní politické neschopnosti vůbec nic nehrozí. Pouze se mu podařilo zničit nimbus nadstranickosti a obrázek sjednotitele, s nimiž si až dosud pohrával a předváděl se občanům. Dnes je prezident tou kontroverzní postavou, jejíž problémy musí hasit premiér. Prezident jako vůdce opozice, pro niž svými akcemi organizuje protivládní demonstrace, je úkaz, k němuž se žádný z Pavlových předchůdců nikdy nedopracoval.

Dnes je prezident tou kontroverzní postavou, jejíž problémy musí hasit premiér.

Ať celá tato bizarní situace dopadne jakkoliv, jisté je jedno – po prezidentu Pavlovi nám zbyde jako jeho hlavní dědictví precedens svévolného nejmenování premiérem navrženého ministra, což bude do budoucna vládnutí v naší zemi nepředvídatelně komplikovat. A to je velká cena za volbu politického amatéra.

PS. Představa, že by problém vyřešil Ústavní soud, který by jasně judikoval, zda Filip Turek má či nemá být jmenován ministrem, není příliš reálná. V lepším případě by náleží ÚS asi pythicky konstatoval, že obecně je prezident povinen návrhu premiéra na jmenování ministra vyhovět, s výjimkou některých závažných případů (např. zásadní konflikt zájmů, duševní choroba, spáchaný zločin, služba pro cizí moc atd.), což musí hlava státu jasně odůvodnit. A budeme tam, kde jsme teď, na újmu budoucnosti naší parlamentní demokracie, neboť precedens se již stal a škoda byla napáchána. Anebo ÚS odvodí, že konečné slovo v personálním složení vlády náleží jemu, což by odpovídalo trvalé snaze této nikomu neodpovědné instituce o extenzi vlastních pravomocí. ÚS ale rozhodně žádné potvrzení společenské a politické spolehlivosti z logiky věci Filipu Turkovi vystavovat nebude. Řešení kauzy Turek při zachování parlamentního charakteru naší demokracie je tak pouze politické, nikoliv právní.

Kdo otvírá dveře hybridním hrozbám

Robert Kotzian
právník

Často jsme upozorňováni, že čelíme hybridním hrozbám. Téměř výhradně v souvislosti s ruským, případně čínským vlivovým působením. Je to však tak jednoduché?

Hybridní hrozba je podvrtná akce, jejímž cílem je oslabit nebo poškodit cíl kombinací otevřených a skrytých prostředků. Prvky hybridní kampaně nemusejí být nutně nezákonné ani samy o sobě představovat hrozbu. Nebezpečí spočívá v jejich kombinaci. Tolik většinou přijímaná definice.

Prvky hybridní kampaně nemusejí být nutně nezákonné ani samy o sobě představovat hrozbu.

Základní podmínkou síly demokratického státu a současně jeho schopnosti odolávat hrozbám je jeho ekonomická síla. Čím je demokratický stát ekonomicky slabší, tím je zranitelnější a tím je i pravděpodobnější, že se některá hrozba začne naplňovat. Pro hybridní hrozby to platí násobně víc, protože působí rozprostřeně, spíše skrytě a často legálními prostředky.

Faktory, které systematicky oslabují ekonomickou sílu státu, zvyšují jeho citlivost vůči hybridním hrozbám. Zásadním systematickým oslabováním ekonomik a zhoršováním energetické bezpečnosti je komplex politik a právních předpisů Evropské unie (EU) známý jako Green Deal. Masivní zadlužování EU, velká část jejích regulací, rozsáhlý a složitý systém dotací křivících trhy mají stejné dopady.

Veškerý hlasitý boj EU proti hybridním hrozbám je ovšem spíše smutnou parodií. Je okázale prezentován jako ochrana demokracie, ale je to především cesta, jak přesunout velké peníze od daňových poplatníků do postdemokratické hydry globalistických neziskovek a jak udržet globalistické politické elity u moci a v nekonečných úřadech a agenturách EU. Výsledkem je křečovitě omezování svobody projevu a rozšiřující se šikanování těch, kdo začnou významněji vadit.

Hybridní hrozba přesto není neúčinný pojem. Naopak, naše slábnoucí demokracie čelí mnoha hybridním hrozbám. Avšak o většině z nich globalistické elity mlčí. Bodejť by neměly, když za ně nesou politickou odpovědnost, nebo jsou jimi fascinovány. Anebo s nimi mají společného nepřítel, totiž konzervativní politický směr.

Green Deal jsem již zmínil. Ale co třeba taková migrace? Už desítky let devastuje evropské státy v civilizačním slova smyslu, výrazně narušuje jejich vnitřní bezpečnost a společenskou soudržnost. Hrozí tím, že po staletí lopotně budované společnosti se postupně změní na státy vzájemně konkurenčních etnických skupin. Rostoucí nedůvěra, ztráta společných hodnot, etnické soupeření a snížená vnitřní bezpečnost evropské demokracie fatálně oslabuje. Jde o další faktor zvyšující jejich citlivost vůči hybridnímu působení cizích státních a nestátních aktérů.

Koncem ledna španělská socialistická vláda schválila na návrh 120 politických neziskovek dekret, kterým dojde k legalizaci statisíců nelegálních migrantů. Bývalá členka španělské Unie komunistické mládeže, bývalá ministryně pro rovnost, dnes poslankyně Evropského parlamentu za stranu Podemos, jejíž hlasy menšinová španělská vláda potřebuje, Irene Montero v emotivním projevu ve prospěch dekretu prohlásila: „Chci požádat migranty a lidi označované jako nějaká rasa: prosím, nenechávejte nás samotné s tolika fašisty. A samozřejmě, že chceme, aby (legalizovaní migranti) volili, samozřejmě že ano... Kéž by došlo na teorii (velké) výměny, kéž bychom mohli zamést ty fašisty a rasisty, my tahle země s migranty a pracovitými lidmi.“ Ani samotná španělská vláda se netají tím, že smyslem dekretu je změna poměrů v zemi v neprospěch určité části voličů z řad původních Španělů. Její mluvčí k tomu řekl: „Nechceme být jen majákem, ale věřím, že se staneme i semínkem a impulzem v boji proti vlně krajní pravice, která se snaží získat vliv. A uděláme vše, co je v našich silách, abychom ji zastavili.“

Veškerý hlasitý boj EU proti hybridním hrozbám je ovšem spíše smutnou parodií.

Není snad cílená manipulace s voličstvem hybridní hrozbou pro demokracii? Čím je vlivové působení Muslimského bratrstva? Jak lze nazvat vlivové financování západních univerzit katarskou vládou? Jak nazvat systematické udělování milostí v marockých věznicích, kdy propouštění vězni až příliš často končí v evropských azylových střediscích jako nelegální migranti? A čím je Pakt pro Středomoří, šílený projekt Evropské komise, který bez zájmu novinářské obce hrozí otevřením tolika legálních migračních kanálů do Evropy, že hrozí zaplavení jižních evropských států legálními migranty ze severní Afriky a Blízkého východu? A dalo by se pokračovat dál.

Naprostá většina globalistů, pokud se na těchto hybridních hrozbách přímo nepodílí, od nich odvrací zrak nebo popírá, že by

vůbec šlo o nebezpečí. Ale všechny tyto jevy evropské státy rozkládají a civilizačně nebo ekonomicky oslabují. Evropa je nadto sužována demografickou krizí ponejvíce vyplývající z kultury smrti, jež je důsledkem v mainstreamu dominujícího progresivistického vidění světa. Rozsáhlý dotační systém Evropské komise masivně podporuje progresivistickou agendu prostřednictvím neziskového sektoru ve všech sférách společnosti včetně školství. Není to snad od Evropské komise, nestátního aktéra bez politické odpovědnosti, hybridní působení?

Kdo systematicky oslabuje ekonomickou sílu Evropy, ten otvírá dveře hybridně působícím hrozbám.

Vakuum moci neexistuje, ledaže je permanentně krocena demokratickými institucemi. Slábnoucí evropské společnosti jsou čím dál snadnější kořisti pro agresivní vlivové struktury, které bez ptaní a halasu rády a rychle zaplní každou mocenskou mezeru, každou slabost evropských států. Jednou z těchto struktur, nemám důvod to rozporovat, je Rusko a s ním spojené zájmové struktury. Snaží se i Čína. Jinou otázkou je míra a bezprostřednost těchto hrozeb, ale to ponechme na jindy. Ovšem přinejmenším stejně nebezpečné jsou i další hybridně působící zájmové struktury, které může pohromadě držet i pouhá společná ideologie. Jejich řízení z jednoho ani více center není nezbytné.

Představa, že lze zlikvidovat průmysl, zadlužovat se, rozdávat dotace, do umlčení regulovat, omezovat svobodu projevu, a přesto být silným a odolným demokratickým státem, je naivní a hloupá. A také nebezpečná. Kdo systematicky oslabuje ekonomickou sílu Evropy, ten otvírá dveře hybridně působícím hrozbám. Těm přímým, zjevným a standardním se dokážeme stavět jednodušeji. Hybridním, tedy nezjevným, plíživě a rozprostřeně působícím, daleko hůře. Debata se často zadrhne už na tom, zda taková hrozba vůbec existuje.

Vraťme se k příkladu s Green Dealem. Kdo jej prosazuje nebo omlouvá, nutně jedná ve prospěch hrozeb, které usilují o vyplnění mocenského prostoru vzniklého slabostí evropských států. Kdo to je? Například Evropská komise. Všichni ti Timmermansové, von der Leyenová a další. Mohou utratit ještě tisíc slov o Evropském štítu pro demokracii, ale prosazují-li šílený Green Deal, a oni to dělají, aktivně pracují na tom, aby evropské demokracie vyklízely mocenský prostor. Ve prospěch koho? Děsím se odpovědět. Ale je jisté, že i pro hybridně působící Rusko. Jinak řečeno, Evropská komise jedná proruský.